

magashegyi túra

*A szálerdő már elmaradt,
Most törpefenyő jó, s boróka,
Az ösvény egyre keskenyebb,*

...

*És egyre zengőbb a szívem.
Úgy zeng, mint egy kristályharang.
Pedig nem rázza senki sem.*

*Még feljebb gyér fű és moha, –
Majd puszta gránit vagy bazalt,
Szélkürtök héjja-riadója,
Vagy síri csend, – minden kihalt.*

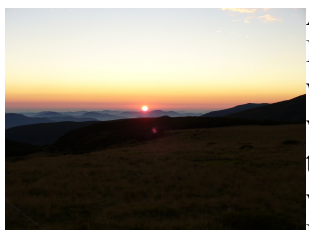
Jövök, nem tudom már, mióta...

Szépen és tömören – mint ahogy egy versnek kell – fogalmazza meg Reményik Sándor a magashegyi kirándulás felfelé tartó kemény menetét. A kb. 1000 méteres szintkülönbséget jelentős pluszsúllyal: sátorral, némi ruhával és néhány napi étellel kell megtenni. Nem érdemes kilométerekben gondolkodni, csak időben lehet, még hány óra van a sátorozó helyig. (Egyébként csak az utóbbi években írják ki a km-t, előtte csak az idő volt felfestve a jelzőtáblákra, és általában két adat, egy a lassabban menőknek egy a normál tempósoknak. Ez a tábla a Hargitán elég nagy távolságot is jelöl.)

Már felfelé menet is egyre gyakrabban lehet találkozni a „nagy csenddel”, aztán sátorverés és vacsora után, szó szerint leszáll a nyugalom. Éjszaka néha megtöri a csendet a pár száz méterrel lejjebb levő pásztorkutyák ugatása vagy vonyítása. Talán farkas vagy medve szagot éreznek valahonnan, de az odalent van. Azért nem annyira kellemes, amikor „kísérnek” vagy „meglátogatnak” minket ezek a „bajszos kutyák”.

A napfelkelte, főleg, ha jó helyen van a szállás, igazán maradandó élmény. Egy forró tea vagy kávé mellett gyönyörködni a tájban, és közben lassan végiggondolni az előttünk álló napot: reggeli, sátorbontás, újból elindulni és valahol 5-6 óra múlva lehet sátrat állítani. Napközben lehet, hogy találkozunk másokkal is, az erdélyi hegyekben magyarok még a román vidékeken is szinte mindig vannak, lengyelek és csehek nagyon gyakran. Főleg a lengyelekkel jó a találkozás (polska vegri dva bratanki): kis pálinka

és sajt után elég jól megértjük egymást.

Persze néha nem túl kellemes az időjárás, esetleg pár méterre lehet csak ellátni, és kérdéses, hogy elérünk-e egy olyan helyet, ahol sátrat lehet állítani. Szerencsére az általános gyakorlat, hogy a délutáni viharok 2-3 óra elteltével elcsendesednek. Kicsit nehezen és körültekintően, nehogy esetleg sárhegyen ébredjünk reggel, de lehet alvó helyet találni.

A civilizációba visszafelé jövet nagy meglepedettség tölti el az embert, hogy ezt is, vagy ezt ismét, megmászta. Egy-egy „fentről nézve modern” eszközt mosolyogva veszünk észre (ilyen pl. a Radnai-havasok északi részén Borsán található abszolút energiatakarékos mosógép).

1-9 képek a Randnai-havasokban, 10-12 a Páringon, 13-18 a Retyezát-hegységben, 19 a Máramarosi-havasokban készültek 2003 és 2012 között, készítői most már öregdiákok

1. Napfelkelte a Rebra-tó partjáról
2. Táborhely a Nagy-Pietrosz alatt
- 3-4. Táborhely a Lóhavasi nyereg északi ill. déli oldalán
5. Táborhely a Lála-tó mellett
6. Útban a Pietroszra a Bukuly-nyereg felől
7. Pihenő a Rebra oldalában
8. Űnökő, tetején a fakereszttel
9. „a mosógép”

10. Útban a Páringra
11. A Páring csúcson
12. Táborhely a Zănoaga Stânei-tó mellett

13. A Retyezát-csúcs
14. Tengersizem a Retyezát-nyeregből
15. A „Retyezát-fennsík”
16. A Peleága egyik szarva
17. Vihar közeledik a Bukura-tó felé
18. A Gáles-tó

19. Vihar nyoma: meggörbült kereszt a Petroszon